

ПРОЛОГ

Скуайър Трилони, доктор Ливзи и други джентълмени ме помолеха да опиша подробно всичко, каквото зная за Острова на съкровищата, от начало до край, без да скривам нищо освен местонахождението му, и то само поради това, че там и до днес се намира заровено съкровище.*

Ето на това се казва интригуващо въведение!

1866 година бе ознаменувана от едно странно събитие, с един необяснен и необясним феномен, който навярно никой не е забравил и досега.**

Определено доста обещаващо начало!

Никой нямаше да повярва през последните години на деветнадесетия век, че съществува, стоящи по разум по-високо от човека, макар и смъртни като него, внимателно и неотстъпно наблюдават нашия свят.***

Как да не продължиш да четеш след тези първи гуми?

---

* Робърт Луис Стивънсън. Островът на съкровищата. Народна младеж, 1977. Превод от английски: Весела Несторова. – Б.авт.

** Жул Верн. Капитан Немо. Изток-Запад, 2015. Превод от френски: Константин Константинов. – Б.авт.

*** Хърбърт Уелс. Война на световете. Захарий Стоянов, 2012. Превод от английски: Сидер Флорин. – Б.авт.

Точно това ми липсваше на мен, първите гуми. Как го правят писателите? Как решават с какви гуми да започнат книгите си? Не знам, защото не съм писател. Но все си мисля, че бих могъл да бъда.

И така, един мъглив есенен следобед седях зад бюрото си в антикварната книжарница „Екс Либрис“ и за кой ли път се опитвах да пусна на свобода някоя от блъскащите се идеи в главата ми. Но всеки път, когато някоя от тях успяваше да се измъкне и да прелети плахо от мозъка към върховете на пръстите, да мине през клавиатурата и оттам да се приземи в монитора, ненадейно файлът извършваше аварийно кацане в кошчето за боклук.

На рафта пред мен стояха любимите ми книги. Препрочитах първите изречения, опитвах се да разбера как започва една страхотна история и най-накрая да се захвана с моето приключение между две корици. Но отново нищо не излизаше...

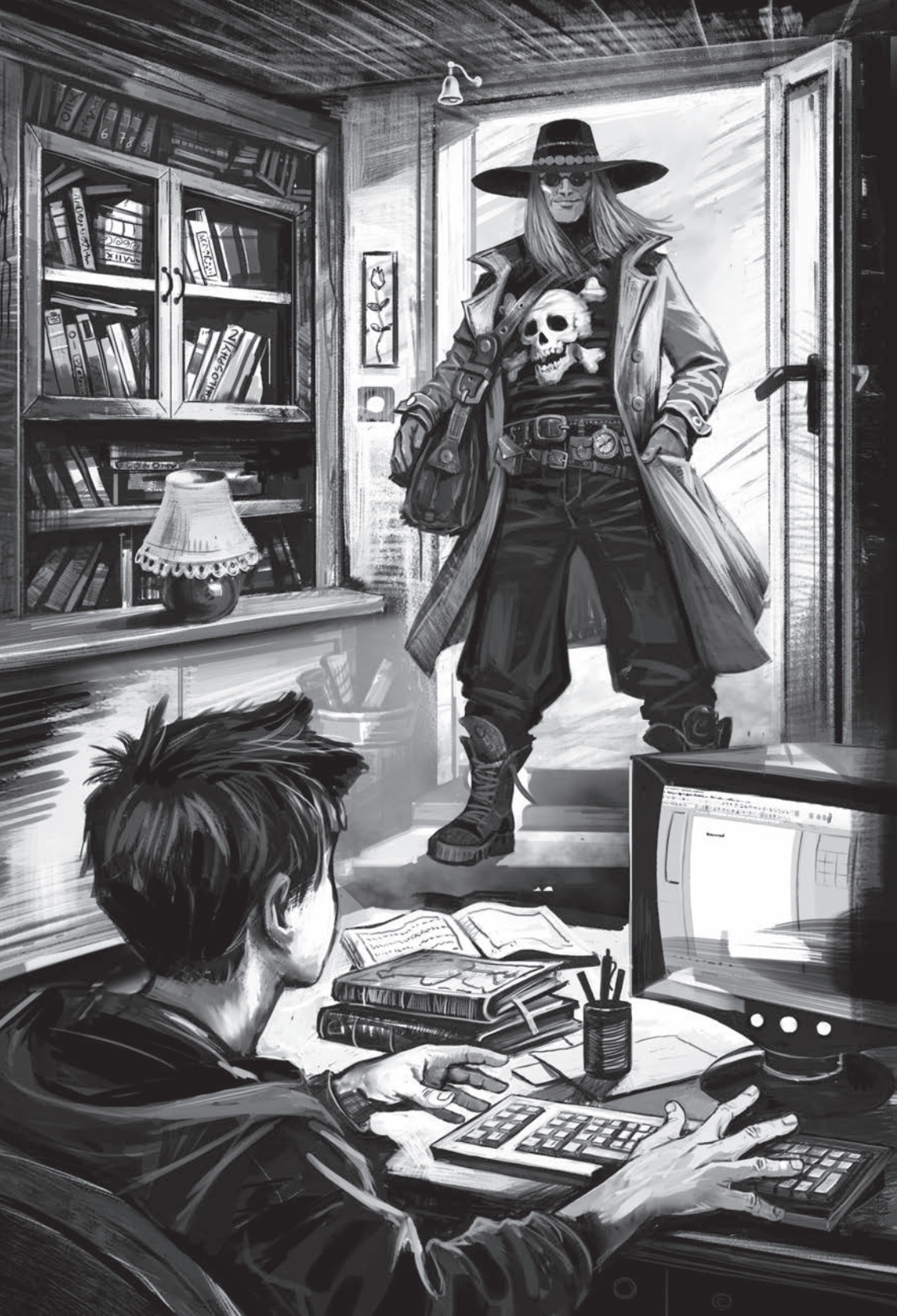
И тъкмо тогава камбанката над вратата иззвъня, пантите изскърцаха, високи кални кецове прекрачиха прага и моето първо изречение самò влезе в книжарницата...

Мат Робинс, 7 септември 2011

ПЪРВА ГЛАВА

В КОЯТО ВСИЧКО ЗАПОЧВА,
ИЛИ ПО-СКОРО ПРОДЪЛЖАВА

Камбанката над вратата иззвъня, пантите изскърцаха и високи кални кецове прекрачиха прага на антикварната книжарница „Екс Либрис“. Собственикът на кецовете огледа помещението иззад тъмните си очила – твърде необичаен аксесоар за мъглив есенен следобед като днешния. Но човек едва ли би обърнал внимание точно на това предвид останалата част от облеклото на мъжа. Изпод извънредно широката периферия на шапката му се спускаха снежнобели, дълги до под раменете коси. Цветът им бе някак неестествен и това впечатление допълнително се засилваше от факта, че нито завидно атлетичната му фигура, нито пък острите, гръзки скули на лицето му издаваха напреднала възраст. Напротив – мъжът изглеждаше в разцвета на силите си. Дългият му до коленете избелял шлифер бе разкопчан и разкриваше черна тениска, върху която имаше щампа на бял череп с кръстосани кости.

Носеше широки, кафяви, ушити от някакъв подобен на брезент плат спортни панталони със странични джобове (единственият елемент от цялото облекло, който донякъде пасваше на кецовите). Отляво и отдясно на кожения му колан висяха няколко малки калъфчета, сред които проблясваше и гравирани компас. През рамо носеше госта орфана на вид пътна чанта.

Скрит зад кръглите тъмни стъкла на очилата, погледът на мъжа се плъзна по лавиците с книги и стигна до момчето зад бюрото в дъното на книжарницата.

– Добър ден, сър – поздрави бодро момчето, след като осъзна, че ако продължи да зяпа новодошия, ще прекрачи границите на приличието.

Вероятно повечето групи петнадесетгодишни хлапета биха изглеждали не на място сред лавиците, натезали от стотиците томове с твърди корици, кашончетата с илюстрирани списания, витрините с енциклопедии... За тях това да бъдеш наречен „хлапе“, вероятно би било кръвна обίδα, а да прекараш последните дни на лятната си ваканция, работейки в антикварна книжарница, би било равносилно на инквизиция. Това момче обаче се вписваше чудесно в тази картинка, пък дори и на пръв поглед човек да не можеше да определи точно защо. То бе високо и слабо, с приветливи черти, тъмна, почти черна къса коса и кестеняви очи. Носеше черна блуза с качулка (в момента разкопчана и със запретнати пог

лактите ръкави, под която се белееше тениска с надпис „Флаш Гордън“), поизтъркани индигови дънки и маратонки, които отдавна бяха видели най-добрите си дни.

– Мога ли да ви помогна с нещо? – попита момчето, а новодошлият продължаваше да стои до вратата и да се взира в него.

Мъжът не отговори, а просто закрачи бавно (и може би леко застрашително) към младия продавач. Дъсченият под проскърцваше под някога белите подметки на кецовете му. Той бе първият клиент от поне час насам и това само по себе си бе изненада, но ексцентричният вид на непознатия засили ефекта от изненадата в пъти. Момчето зад бюрото разсеяно отмести разгърнатите пред него томове. После изключи стария, трептящ компютърен монитор, на който се мъдреше отворен нов файл. В началото на иначе празната страница беше написано единствено „Първа глава“.

– Добър ден – бавно произнесе мъжът с кецовете, гледайки изпитателно момчето. – Случайно да е тук собственикът?

– Не, сър, господин Браун отсъства, но наминава всеки петък следобед и ако искате да му предам нещо...

– Чудесно, значи няма кой да ни безпокои – бързо го прекъсна новодошлият и огледа претрупаните рафтове с книги, сякаш за да се увери, че той бе единственият посетител в „Екс Либрис“. После

отново се обърна към младия книжар. – Дошъл съм тук... за една книга.

– Дошли сте на правилното място – отвърна момчето, опитвайки се да звучи любезно и да прикрие както притеснението, така и любопитството, които този посетител будеше в него.

„Не трябва да го зяпам... – помисли си – но с вид като този сигурно е свикнал да го зяпам. Вероятно хората извържат поглед след него по улицата.“

– Уви, боя се, че тази книга все още я нямате... – Думите на посетителя бяха ясни и отчетливи, идваха бавно, а гласът му звучеше някак познато. – Няма я нито в тази, нито в някоя друга книжарница или библиотека. И тази книга единствено ти, Мат Робинс, можеш да ми помогнеш да открия.

„ОТКЪДЕ ЗНАЕШ ИМЕТО МИ?“

ВТОРА ГЛАВА

В КОЯТО ЕДИН СЪН СЕ ОКАЗВА РЕАЛНОСТ,
ИЛИ ПО-СКОРО РЕАЛНОСТТА ЗАПРИЛИЧВА НА СЪН

— **А** ма... откъде знаете името ми? – зяпна от изненада момчето.
– От книгата, откъде другаде?

Мъжът с кецовете безцеремонно задърпа масивното кресло за четене от ъгъла на стаята, оставяйки едри резки по и без това неособено представителното дюшеме на книжарницата. Междувременно говореше по-скоро на себе си.

– За щастие, докторът се оказа прав – не си използвал псевдоним. Това щеше да усложни госта нещата, ако ли не и да обрече мисията на провал. Щеше да се наложи да щурмувам, да шпионирам, да шантажирам... щеше да отнеме прекалено дълго. А уви, не разполагаме с много време.

Мъжът довлачи креслото пред бюрото и се настани удобно. После потри ръце и се усмихна широко, разкривайки два реда бели зъби.

– И така, Мат Робинс... добре дошъл в собствената си книга!

В кръглите стъкла на тъмните очила от другата страна на бюрото Мат Робинс видя отразено смайването, което се изписа върху собственото му лице.

Момчето отвори уста, после я затвори отново. Не знаеше какво се очаква да каже човек в подобен момент. Мъжът с кецовете за сметка на това не млъкваше.

– За мен е чест да се запознаем. Лично при това. Самият автор, от плът и кръв, така да се каже. Кой би предположил? С радост бих си побъбрил с теб на чаша чай, но уви, няма време за такива любезности. Да се захващаме за работа!

Мъжът с кецовете повдигна приветливо вежди и отново се усмихна. Срещу него момчето седеше като вцепенено. Мъжът почака още миг.

– Е?

– Не... не съм сигурен, че разбирам...

В този момент Мат Робинс вече беше почти сигурен, че сънува.

– Какво толкова има да се разбира? Издухай праха от клавиатурата и трак-трак! Дошъл съм да се уверя, че ще допишеш книгата.

– Книгата...?

Момчето присви очи объркано.

– Ами да, да, книгата. Нали ти си Мат Робинс, авторът и така нататък. Мисля, че всички чакахме финала достатъчно дълго. В крайна сметка, добър

или лош, историята все трябва да има някакъв край... Да се надяваме – и продължение. Част втора, нали се сецаш? Или още по-добре – да се превърне в трилогия. Но първо, историята дотук май се оказва доста кратка, и второ, дори не си оставил „очаквайте продължение“, където нещата спряха... С други думи, всички започнаха да се притесняват, а някои – направо да се изнервят. Не знам дали си пробвал да подгържаш ред в екипаж от двеста напрегнати аеронавти. Кофти работа, казвам ти.

Тук вече Мат беше напълно сигурен, че сънува. Думите на странния посетител продължаваха да стигат до ушите му, но той се бе отказал да търси смисъл в тях и очакваше всеки момент да се събути с глава върху четвъртото издание на „Война на световете“.

Това обаче не се случи.

– И така, докторът откри причината – продължи белокосият мъж. – Колкото и шантаво да ми прозвуча в началото, изглежда, е бил прав! Винаги съм казвал, че или е гений, или е луд. Поне за едното съм бил прав. Отне му известно време, разбира се, да построи транспортера, но в крайна сметка пуцината проработи. И ето ме сега тук.

В този момент камбанката отново иззвъня и някаква дребничка госпожа с вид на блага учителка по литература понечи да влезе в книжарницата. Белокосият мъж с кецовете се извъртя леко и извика през рамо:

– Затворено е!

– Ама тук пише... – започна жената, посочвайки клатушкащата се на вратата табела.

– ЗАТВОРЕНО! – още по-настоятелно извика мъжът, този път дори без да поглежда към нея.

Женицата сбърчи вежди и сви неодобрително устни, после затвори вратата малко по-рязко от необходимото. Камбанката издрънча, а заедно с нея и стъклото на витрината, и това извади Мат от транса. Той реши да поеме съня си в свои ръце.

– Хей, я по-кротко, моля, с потенциалните клиенти! За ваше сведение, все още работим и ще продължаваме да работим до пет и половина! И кой сте вие всъщност?

При тези гуми лицето на странника застина. Сега беше негов ред да погледне събеседника си с недоумение.

– Ама... как... ти... не ме ли позна?

– Никога през живота си не съм ви виждал – отсече Мат.

– Не... не може да бъде. Оглеждай ме добре. Вярно че леко съм сменил гардероба (в интерес на мисията, разбира се), но все пак не може да не ме познаваш!

Мат Робинс си позволи да огледа странника отново, изучавайки го подробно от главата до петите, този път без да се свени. Бе готов да се закълне, че никога през живота си не е срещал високия белокоп мъж. И все пак... Нещо в този избелял шлифер, нещо в тези странни, прихванати с ремък около главата му

тъмни очила, в изкаляните кецове, в компаса на колана му... Нещо му беше агски, агски познато!

„ДАЛИ ПЪК НЕ Е...?!“

– Капитан Клог... – тихо промълви момчето. Но все пак достатъчно силно, за да го чуе необичайният посетител, разположил се в креслото отсреща.

– Капитан Клог! – Мъжът зрейна от щастие. – Познат още като Клауди Клог, Летящата акула, Властелина на небесата, Страшилището на облаците, Ужаса на въздухоплавателите, Кошмара от висините, Реещата се смърт...

Той вече не седеше на креслото, а се бе изправил и жестикулираше оживено, докато продължаваше да изрежда многобройните си прозвища. След като приключи, подпря ръце на бюрото, надвеси се над Мат и го дари с най-нахаканата и самодоволна усмивка, която момчето бе виждало в живота си.

– Обзалагам се, че се радваш да ме видиш – приключи той и зачака реакцията на и без това смаяния си събеседник.

– Но как така знам името ти?

– Момче, че ако ти не го знаеш, кой тогава? Та нали *самият ти* ме измисли?

Тогава Мат си спомни. Ето откъде му бяха познати гласът на странника, чудатият му вид, изпитото му ястребово лице. Беше виждал този мъж и преди. Макар и не така ясно и със сигурност не толкова близо и така осезаемо. Капитан Клог... това беше име, образ, идея – една от многото, реещи се

В главата на Мат. Понякога той имаше дълъг белег, пресичащ лицето му, и превръзка на окото, друг път беше брадат гигант с изсечени скули. Понякога беше еднокрак, друг път – еднорък, понякога на рамото му имаше папагал, а друг път ловен сокол кацаше и впи-ваше нокти в кожената му ръкавица. Веднъж дори капитан Клод бе стройна червенокоса красавица, но тогава се казваше Клаудия... Във всеки случай капитан Клод винаги беше гързък, смел до безразсъдство въздушен пират, чийто летящ галеон кръстосваше небесата и всяваше страх, където и да хвърли сянката си.

Сега въображаемият герой капитан Клод седеше на креслото за четене в антикварната книжарница „Екс Либрис“ и беше готов да се ръкува със своя създател.

Да, нямаше никакво съмнение, че всичко това бе сън. Макар и най-истинският сън, който Мат бе сънувал някога.

